

CHƯƠNG BẢY

RA TÙ VÀO KHÁM

Chiếc xe đò bằng sáu ngựa kéo vừa dừng bên. Nơi đó là một khu hoa viên giữa trung tâm thành phố Ba Lê. Phía trước là một sân trồng trái đá dành chỗ đậu xe từ các nơi tụ về. Phía sau là dãy nhà dùng làm văn phòng cho các viên chức trông coi việc chuyển vận của xe cộ và hành khách.

Tiếng ngựa hí đã đánh thức Mai Anh ngồi chồm dậy. Nàng nhớ là mình ngủ khá nhiều trong cuộc hành trình. Kể từ khi rời Bờ Rét đến nay đã được hai tuần, hai tuần đầy thú vị nhờ ở cuộc hành trình nàng được dịp ngắm xem phong cảnh nơi quê cha. Có lúc xe xuyên qua những cánh đồng lúa mì mênh mông, có lúc đến các tỉnh thành với những lâu đài cổ kính... Đâu đâu trong đôi mắt Mai Anh cũng mới lạ và đáng yêu.

Cuộc cách mạng đã qua cơn sóng động rồi. Dân tộc Pháp cũng trở lại cuộc sống bình thường. Dân nổi dậy cũng không còn hăng say chém giết người như trong thời loạn lạc nữa. Mai Anh để ý thấy giới nông dân ăn mặc cũng khá đẹp. Phố xá, nhà cửa ở miền tỉnh dọc trên đường đi... đâu đâu Mai Anh cũng thấy kang trang sạch sẽ. Thật là một cảnh thanh bình và thịnh vượng.

Khách đồng hành với Mai Anh độ 10 người, ai ai cũng vui vẻ dễ mến. Mỗi khi xe chạy qua chỗ có những lâu đài

mỹ lệ, những thắng cảnh lịch sử v.v... nhất nhất nàng được nghe những người bạn đồng hành giải thích tỉ mỉ. Phải thành thật mà nói từ ngày rời Anh, chuyến phiêu lưu đến kinh thành Ba Lê lần này quả đem cho nàng những ngày sống thú vị êm đẹp.

Trong lòng lúc nào cũng rộn rã vui tươi trong cuộc hành trình, nhưng MaiAnh vẫn không quên HắcNgư. Người ấy là người nàng mang ơn sâu nghĩa nặng, vì không những giúp nàng thoát khỏi bàn tay kềm chế của tướng cướp MộVấn mà còn giúp nàng tìm lại niềm tin trong cuộc đời.

MaiAnh đã được sống những ngày thật yên lành nơi ngôi nhà nhỏ của HắcNgư ở BờRét.

Bấy giờ HắcNgư không còn mang tên HắcNgư nữa, mà là NiCôLa MaLộ diện diện đáng kính, khác hẳn với HắcNgư thuở nào ở hải cảng Anh mà MaiAnh ghê sợ như một tướng cướp.

Sống chung với NiCôLa một thời gian, MaiAnh mới biết con người ấy hình hài và tâm hồn hoàn toàn trái ngược. Thế mới biết người có tấm lòng tốt không cần phải có gương mặt đẹp!

Nàng nhớ đến hôm về đến nhà HắcNgư, nàng khóc kể lại tâm sự mình, HắcNgư tin lời nàng ngay và đón nhận nàng với tất cả tình thương như một người cha. MaiAnh không quên lời nói diện diện của HắcNgư hôm nào:

“- Cháu MaiAnh! Bác đã hiểu cuộc đời của cháu. Bác rất thương cảm và xem cháu như con gái bác. Nay ở xứ

này nếu cháu chưa tìm được người quen thì tạm thời cháu có thể lưu lại nhà bác. Nhà tuy nhỏ nhưng cũng đủ tiện nghi và an ninh. Cháu có thể ở bao lâu tùy ý, không ai làm phiền đến cháu. Bao giờ cháu muốn đến BaLê tìm người cô thì cứ tự tiện ra đi, cũng chẳng ai buộc chân cháu”.

Mai Anh nói:

- Cháu muốn tìm người cô để sống nương tựa với cô. Thật ra cháu còn một người bà con bên mẹ hiện làm hoàng hậu. Chính là hoàng hậu HoaPhi (Joséphine).

HắcNgư tươi nét mặt:

- Ta tin hoàng hậu HoaPhi sẽ đón nhận cháu với tất cả niềm thương. Bà là một người hết sức dịu dàng và tốt bụng, mà hết thấy dân chúng Pháp đều thương yêu. Tiếc một điều bà không còn ở ngôi hoàng hậu nữa.

MaiAnh ngạc nhiên hỏi:

- Cớ sao người không còn là hoàng hậu?

- Vì hoàng đế NãPháLuân đã xin ly hôn, nguyên do vì hoàng hậu không sinh được con. Người sẽ thay thế ngôi hoàng hậu là công chúa trẻ của nước Áo.

MaiAnh nghe những lời của Hắc Ngư vừa kể mà tưởng như tiếng sét đánh ngang tai!

Tuy chưa có tình duyên luyến gia đình với hoàng hậu HoaPhi, song nàng nghe thương hại hoàn cảnh một người đàn bà bị chồng bỏ rơi vì không thể sinh con.

Nàng vốn không có cảm tình với NãPháLuân, giờ đây mỗi ác cảm càng tăng, lòng nghe chán ghét con người ấy lạ thường! Tuy nàng không nói ra, song HắcNgư đọc được cảm nghĩ nàng qua ánh mắt, nên nói:

- Chắc cháu không thú vị gì về sống chung với một hoàng hậu bị bỏ rơi? Theo bác, cháu nên về với người cô của cháu là hơn.

MaiAnh vô cùng cảm kích về lời khuyên của HắcNgư. Đương nhiên nàng sẽ nghe theo lời vàng ngọc đó.

HắcNgư bỗng nói:

- Để bác viết mấy lời gửi gắm cháu với ông Bộ trưởng Cảnh sát, hầu việc tìm kiếm cô cháu được dễ dàng.

MaiAnh tròn xoe đôi mắt hỏi:

- Bác có thể nói chuyện với quan Bộ trưởng?

HắcNgư cười dòn, đi thẳng tới tủ quần áo moi ra bộ y phục mà MaiAnh thấy mặc lần đầu nơi hải cảng Anh. Không để cho Mai Anh thắc mắc lâu, HắcNgư nói tiếp:

- Phần bác, bác sẽ trở về với nghề cũ, với cái tên HắcNgư, chớ không phải NiCoLa Ma Lộ nữa.

MaiAnh chợt hiểu người thủy thủ trước mặt chỉ là một viên chức của Bộ cảnh sát, có bốn phạm la cà trên hải cảng Anh để thu lượm tin tức và tiếp cứu những tù binh Pháp

vượt ngục. Bỗng nhiên nàng nghe khó chịu điều vừa khám phá về con người nàng kính mến, nên chán nản nói:

- Vậy ra bác là một điệp viên?

HắcNgư cười dòn, cười thật to một lúc rồi nghiêm giọng:

- Điệp viên? Ta đâu dám nhận danh từ vĩ đại đó? Cháu có thể xem ta như một người lính trong bóng tối thì đúng hơn.

Trước ngày rời BờRét để trở về Anh, HắcNgư trao cho nàng ít tiền, một giấy thông hành, rồi nói:

- Ta có ít tiền cho cháu mượn mà tiêu dùng. Còn giấy thông hành này để lưu hành hợp lệ trên đất Pháp. Nếu cháu không phản đối, tạm thời nên lấy đỡ họ của bác: MaLộ MaiAnh.

Thấy MaiAnh ngại ngần không dám nhận tiền, HắcNgư nói tiếp:

- Tiền này bác cho mượn, cháu chớ ngại. Ngày sau cháu trở thành “mệnh phụ phu nhân” ở triều đình thì trả lại bác, lo gì?

Bằng một giọng xúc động MaiAnh nói:

- Bác phải hứa là tới thăm cháu một ngày nào đó nhé?

- Chắc chắn là bác có dịp gặp lại cháu, vì bác thường trở về Ba Lê để gặp Bộ trưởng PhuXê.

Bây giờ MaiAnh mới mạnh dạn nhận tiền và nói:

- Vâng! Cháu xin tạm mượn bác số tiền này. Mong rằng cháu sớm có cơ hội hoàn trả lại bác.

Mấy ngày sau đó MaiAnh được HắcNgư đưa đi viếng làng BờRét và cũng để mua sắm chút ít vật dụng và quần áo.

Rồi ngày giã từ cũng đến...

HắcNgư sang Anh thì hôm sau MaiAnh cũng rời BờRét.

* *

Bữa nay nàng đã đến Ba Lê. Vừa chun ra khỏi xe, nhìn thấy thủ đô hoa lệ phố phường mênh mông, MaiAnh cảm thấy lạc lõng. Tay nàng mang một cái rương nhỏ bằng mây. Hành lý bên trong chỉ có ba cái áo mới sắm!

Nàng theo chân hành khách vào nhà bến với dáng điệu ngại ngùng như cô gái quê lên tỉnh. Vài lữ khách len lén nhìn nàng. Có lẽ ngạc nhiên vì thấy một vị tiểu thư đẹp đẽ lạc lõng một mình ở bến xe đò thiếu người hầu hạ?

Một viên chức thấy nàng có vẻ ngớ ngẩn xa lạ liền bước tới rước hành lý trên tay nàng và hỏi:

- Cô nương muốn đi đâu? Cô nương hãy đưa hành lý cho phu khuân vác.

- Xin ông vui lòng chỉ đường cho tôi đến khách sạn “Kim Ngân”.

Cũng vì HắcNgư căn dặn nàng lúc đến bến xe đò thì hỏi thăm đến khách sạn “Kim Ngân”, vì đó là một khách sạn sang trọng của giới trưởng giả, đầy đủ an ninh. Hơn nữa, nàng phải trú một nơi sang trọng như vậy mới có thể gặp quan Bộ trưởng.

Nghe cô gái nói khách sạn Kim Ngân, viên chức bến xe liền trao hành lý của MaiAnh cho một thanh niên trẻ tuổi và bảo:

- Người đưa cô nương này đến khách sạn Kim Ngân.

MaiAnh cảm ơn viên chức bến xe đò, rồi theo chân thiếu niên ra đường. Vì khách sạn gần đó nên cả hai đi bộ. Trời chiều vào mùa đông cũng như tối, vắng khách bộ hành. Thình lình nàng nghe một tiếng thét:

- Đứng lại!

MaiAnh vừa kịp nhảy lên lề đường thì cũng vừa lúc một kỵ mã sai ngựa như bay suýt đụng vào người nàng.

Người kỵ mã mặc quân phục, đội mũ, mang giày boots, tay mang găng trắng, vai áo có những đường viền đỏ và kim ngân lóng lánh trông thật kiêu kỳ, màu sắc...

MaiAnh rất lạ lùng nheo mắt trông theo, hỏi chàng thanh niên:

- Ai vậy?

- “Ngự lâm quân” của hoàng hậu! Chúng nó đi đâu cũng làm ra vẻ khẩn cấp, còn ăn mặc thì đừng nói chi đến các tướng lãnh, nội những tên hộ vệ của “ông cai lùn” cũng diêm dúa hết chỗ nói!

Nghe thiếu niên dài dòng kể lể và nhắc đến “ông cai lùn” nào đó thật ngộ nghĩnh, Mai Anh phì cười, hỏi:

- “Ông cai lùn” là ai vậy?

Thiếu niên bỗng quay mặt nhìn Mai Anh bằng cái nhìn vừa ngạc nhiên vừa thương hại, rồi giải thích:

- “Ông cai lùn” là tên tục mà quân lính ám chỉ Hoàng đế NãPháLuân đó.

Lặng một lúc, thiếu niên lại hỏi Mai Anh:

- Cô nương từ đâu tới mà không biết gì cả vậy?

Mai Anh hồ thẹn dối rằng:

- Tôi ở nội trú mới ra nên chưa nghe biết về “ông cai lùn”.

Thiếu niên nghe nàng nói ở nội trú thì không ngạc nhiên nữa. Bởi vì những cô gái sống ở nhà dòng không biết việc chi ngoài đời.

Đi được một lúc, Mai Anh trông thấy trước mắt một quán ăn to lớn sang trọng. Ánh đèn bên trong rực rỡ nên

nhìn rõ thực khách đông đảo. Họ ăn mặc trịnh trọng, đẹp đẽ.

Bên cạnh nhà hàng mỹ lệ đó là một khách sạn đồ sộ với bảng hiệu: “Khách sạn Kim Ngân”. Mai Anh vô cùng mừng rỡ vì đã đến nơi. Thiếu niên vội bước nhanh vào cửa gọi lớn:

- Ông chủ ơi, có khách cho ông.

Chủ khách sạn thấy một cô gái trẻ đẹp, dáng điệu sang cả, liền bước tới chào hỏi niềm nở. Khi nghe nàng nhắc đến tên NiCôLa MaLô, ông ta tươi cười lộ cả chiếc răng vàng óng ánh. Ông ta nói:

- Tưởng ai xa lạ, chớ cô nương đây là cháu của MaLô thì là người nhà vậy!

Tên bồi phòng đứng gần đó vội đón hành lý và hướng dẫn Mai Anh về phòng. Mai Anh móc lấy tiền “típ” cho thiếu niên dẫn đường và vui vẻ nói:

- Cảm ơn chú em nhé?

Khách sạn có nhiều tầng. Nàng theo chân người bồi phòng bước lên những bậc thang bóng láng. Thật chưa có nơi nào đánh bóng kỹ và đẹp như vậy! Nàng phải bước từng bước một, vì thang thật trơn.

Bất thành linh từ trên có hai người đi xuống ngược chiều với nàng. Người đàn ông đi trước độ tứ tuần, vóc người vừa phải, mặt vuông, da ngăm đen, ăn mặc chải chuốt, có vẻ như một ông chủ. Người đàn ông đi sau có lẽ

là thuộc hạ theo hầu? Vì gương mặt hấn che khuất bởi người đàn ông đi trước nên Mai Anh không có nhận xét gì về hấn.

Khi họ đi ngang qua tầm mắt nàng, MaiAnh cũng vừa thấy mặt người đàn ông đi sau, nàng giật mình!

Trong bộ quần áo bảnh bao, người đàn ông trẻ ấy không ai khác hơn là Văn LơRu, tên tù vượt ngục cùng đi chuyên tàu với nàng!

MaiAnh luống cuống cúi gầm mặt, vì không muốn hấn nhìn thấy mình. Cho đến khi vào phòng của nàng ở khách sạn, MaiAnh vẫn còn hoang mang.

Sự chạm mặt bất ngờ với Văn LơRu làm nàng sợ hãi. Ở đây hấn biết rõ lai lịch của nàng, làm sao nàng có thể mang tên giả “MaLộ” của HắcNgư được?

Nàng bồn chồn lo lắng, một lúc tự trấn an nghĩ rằng:

“Có lẽ hấn không kịp nhận ra nàng! Vì nàng từ dưới đi lên, nhằm phía không có ánh đèn”. Và cũng may, lúc ấy nàng không tỏ thái độ gì làm hấn lưu ý. Dù sau để tránh chạm mặt với hấn, tốt hơn nàng đừng lộ ra ngoài”.

Sáng hôm sau, nàng gọi thức ăn mang lên phòng chớ không dám xuống phòng ăn của khách sạn.

Sau bữa ăn khá ngon, MaiAnh cảm nghe tâm thần sáng khoái, định bụng khi người bồi phòng trở lại dọn mâm, nàng sẽ dò hỏi về người đàn ông cùng đi với Văn LơRu là

ai? Phải chăng ông ta là SơCơ? Người mà Văn hãnh diện mỗi khi nói đến tên? Có thể lắm!

Đang lúc nghĩ ngợi vẫn vợ MaiAnh nghe tiếng gõ cửa phòng. Nghĩ là người bồi, nên nàng vẫn đứng tì tay nơi cửa sổ nhìn xuống đường, không quay mặt lại, chỉ lên tiếng:

- Vào đi.

Cửa mở ra... Một người bước vào nồng nặc mùi rượu.

Mai Anh quay mặt lại, bất chợt miệng nàng há hốc, hoảng kinh...

Người đứng trước mặt nàng không phải là tên bồi, mà là Văn LơRu!

Sự xuất hiện thình lình của hắn làm nàng mất bình tĩnh, người hơi run. Một lúc sau, nàng cố trấn tĩnh, hỏi:

- Ông muốn gì?

Không đáp lời nàng, Văn khép cửa lại rồi nhìn nàng chăm chăm, nói:

- À thì ra đúng là cô! Tôi quả thật không lầm!

Không chờ MaiAnh nói lời nào, hắn hỏi:

- Làm thế nào cô trốn khỏi MộVăn?

MaiAnh đã lấy được bình tĩnh, cười nhạt:

- Tôi nghĩ, ông đâu có quyền hỏi tôi? Vả lại, tôi thoát khỏi MộVấn cũng không phải nhờ ông.

Hắn cười ngạo nghễ. Đôi mắt và gương mặt hắn đỏ ngầu. Có lẽ hắn say lắm rồi! Hắn nói:

- Đêm hôm đó cô đóng kịch khéo lắm nên tôi cũng không đóng kịch với cô cho vui. Bộ cô tưởng tôi tin lời cô à? Dù sao tôi vẫn không quên những gì... cô cho tôi đêm ấy. Một đêm ân ái tuyệt vời cho đến bây giờ tôi còn mơ và nghĩ tới...

Câu chót hắn nói bằng vẻ mặt hết sức mơ màng.

MaiAnh phùng phùng giận. Nàng nhìn tên đàn ông đã làm nàng thành đàn bà một cách gớm ghiếc. Giọng nàng vì quá uất hận thành hơi run:

- Ông đừng nói nhiều lời! Tôi một thân lưu lạc bơ vơ sợ tù tội trốn đi, tưởng ông là người quân tử trao thân cho ông và nghĩ ông thương tình che chở giúp tôi trốn khỏi bọn cướp. Nào đâu ông chỉ là một tên vô loại không ra gì!

Văn thản nhiên nói:

- Cô đừng sĩ vả tôi vô ích! Gen đã nói rõ việc cô sang Pháp làm gì. Bộ đáng cô mà làm gì được ai? Huống gì chọc đến “chủ tướng” của tôi đâu phải dễ? Chắc MộVấn thả cô ra để theo dõi chúng tôi chứ gì? Ha... ha... ha...

Hắn cười thật to, vô cùng khoái chí, vì tưởng lời của hắn nói đúng sự thật và MaiAnh sẽ khiếp sợ vì hành tung bị bại lộ.

MaiAnh biết hắn say nên không muốn nói dây dưa với hắn. Nàng điềm tĩnh nói:

- Tôi không biết không hiểu những gì ông nói. Tôi càng không dính líu với ông chủ SơCơ của ông, cũng không hề biết mặt mày ông ấy ra sao.

Văn hùng hồ bước tới chụp tay MaiAnh quật ngược sau lưng, hét lên:

- Đồ nói láo! Mày nói, mày không hề biết mặt chủ tao? Vậy khi này từ thang lầu mày đã nhìn thấy ai? Hết thấy dân chúng đều biết mặt ông. Mặt ông với đương kim hoàng đế ai mà không biết?

Bị hắn làm đau, Mai Anh không nhịn nữa, lớn tiếng nói:

- Buông tôi ra! Ông điên rồi! Ông say rồi! Buông tôi ra nếu không tôi la làng lên đó.

Văn vênh mặt nói:

- La làng càng hay!

Hắn nói và ôm cứng nàng, đặt môi hắn trên môi nàng một cái hôn hết sức hung bạo. MaiAnh không thể vùng khỏi tay hắn, nên cắn mạnh vào môi hắn, máu chảy có vọt. Hắn bị đau và thấy máu mới buông nàng ra!

Bây giờ MaiAnh thoát khỏi vòng tay hắn liền bỏ chạy. Nhưng trong phòng nhỏ hẹp nàng có chạy cũng trong vòng lần quần. Bản loạn tâm thần MaiAnh run giọng nói:

- Xin ông ra khỏi phòng tôi ngay và để tôi yên.

Nàng nói mà không hy vọng hắn nghe lời phải quấy của mình, nên liếc mắt nhanh bên phải bên trái xem có vật gì tạm làm khí giới... Lọ hoa đặt trên bàn cũng vừa tầm tay nàng. Mai Anh ở vào thế thủ...

Bỗng nhiên Văn dụ dàng nói:

- Mai Anh cô đẹp lắm! Ngay lúc cô giận trông cũng mỹ miều! Tôi biết cô là một điệp viên của Anh, một kẻ nhập cảnh bất hợp pháp, là kẻ thù của tôi, của nước tôi. Tôi biết thế, nhưng tôi vẫn yêu cô!

Sửng sốt vì câu thú nhận của hắn, nhưng MaiAnh vẫn chưa nguôi tức giận, mai mỉa hỏi:

- Yêu tôi? Ông nói ông yêu tôi? Hừ!

Văn tha thiết:

- Vâng! Tôi yêu cô! Kể từ đêm hôm đó... tôi nhớ thương cô khôn nguôi. Kỷ niệm một đêm ái ân... mà tôi không thể nào quên được! Mai Anh! Hãy bỏ qua những phiền lụy đổ vỡ của chúng ta. Giờ đây định mệnh xui khiến mình gặp lại nhau tại đây, xin em hãy cùng tôi chung sống. Tôi van em...

Thái độ ngọt ngào của hắn làm Mai Anh bàng hoàng. Con người ấy ít phút trước hung bạo, xem nàng như kẻ thù, bỗng dung mở miệng van xin tình yêu!

Nàng nhìn thẳng vào mặt hắn...

Gương mặt ngày nào trên chiếc tàu vượt biên nàng sánh như người hùng của biển cả. Gương mặt đó có những giây phút làm rung động tim nàng... Giờ nàng nhìn thấy gương mặt đó hình ảnh của một PhanXi RaMe! Hình ảnh của tên đầu giả lưu manh!

«- Không! Không! Đời ta không thể bị mắc lừa thêm một tên lưu manh!»

Nàng thét to trong cổ họng như để trấn áp sự yếu đuối của chính mình. Nàng trừng mắt nhìn hắn, lớn giọng nói:

- À không! Không bao giờ! Ông đừng tưởng dùng lời đường mật dụ dỗ được tôi! Không bao giờ!

Văn nài nỉ:

- MaiAnh! Tôi biết nàng yêu tôi. Đêm hôm đó... mình yêu nhau...

MaiAnh ngắt lời hắn:

- Ông có điên không? Tôi chẳng bao giờ nói yêu ông!

Hắn lâm bậm:

- Phải! Cô chưa nói yêu tôi! Phải!

Hắn tuyệt vọng vì biết nàng không yêu hắn. Hắn biết nàng là gái quý tộc thì không thể yêu một thủy thủ quen. Hắn không có cấp bậc, cũng không có tiền của. Giòng họ hắn cũng không thuộc giới thượng lưu thì ước vọng chiếm được quả tim nàng chỉ là hư ảo!

Yêu mà tuyệt vọng hóa ra hận thù. Văn hậm hực xô cửa đi ra, hận thù tràn lên tia mắt, miệng hắn buông lời thô bỉ hăm dọa:

- Mà mày không muốn tao nữa? Cũng hay! Để mày xem.

MaiAnh lạnh lùng:

- Chào ông! Để tôi xem ông làm gì được tôi!

Tiếng chân hắn xuống mấy bậc thang, cũng đồng lúc nàng té ngồi trên ghế!

Tới kinh thành Ba Lê đổi họ, giấu tên, tưởng hoạn nạn đã qua, nào đâu oan gia lò dò tới!

Nàng nhớ đến lời hăm dọa của hắn, tuy có giận mà cũng lấy làm buồn cười. Người đâu mà lạ lùng! Không được yêu tức tức đổi giọng hận thù.

MaiAnh không tin hắn muốn hãm hại mình. Nhớ lại những lời yêu đương của hắn khi nãy, nàng lắc đầu mỉm cười một mình.

Thình lình nàng nghe tiếng chân dồn dập trên bậc thang lầu, rồi cửa phòng nàng bị đập tung ra. Hai người ăn

mặt cảnh sát cùng với Văn LơRu hằm hằm bước vào như hung thần quỷ sứ. MaiAnh tái mặt đứng lên... Văn chỉ vào mặt nàng nói:

- Cô này đích thị là điệp viên của cựu trào. Cô ta từ Anh nhập cảnh vào nước ta bất hợp pháp. Các anh hãy bắt cô ta và điều tra.

MaiAnh quá tức giận vì lời vu cáo của hắn, muốn phân trần cùng hai người cảnh sát, song quai hàm nàng như bị khóa lại, không mở lời được! Nàng uất hận đứng trôn một chỗ.

Hai cảnh sát không nghe nàng phản đối thì cho lời Văn LơRu là đúng sự thật. Họ tức tốc chụp tay nàng quật ngược sau lưng và khóa dính bởi hai vòng sắt. Bây giờ Mai Anh mới dùng dằng phản đối. Một tên lính nói:

- Nào! Cô nên để cho chúng tôi làm phận sự, nếu cô không muốn chúng tôi dùng võ lực.

Hắn vừa nói vừa cùng đồng bọn kéo xệch nàng ra cửa. Mai Anh thấy trời đất quay cuồng, rồi không còn biết gì nữa.

*

* *

Khi mở mắt, Mai Anh thấy mình nằm trong một gian phòng nhỏ, hai bên vách đá lạnh ngắt. Phía trước là những song sắt, cửa cũng là những song sắt với ổ khóa thật to. Trong phòng, ngoài chiếc giường nàng nằm còn có một bàn nhỏ, ngoài ra không còn gì khác.

MaiAnh đoán có lẽ nơi này là nhà tù. Ý nghĩ mình đang ở chốn lao tù khiến nàng bàng hoàng sợ hãi, không biết mình đang nằm mơ hay ngoài đời?

Lần lần tâm hồn ổn định, nàng nhớ lại sự kiện xảy ra... Nhớ đến gương mặt khốn nạn của tên Văn LơRu vĩnh viễn tự đắc, nhớ đến thái độ của hai tên cảnh sát hung hỏ vô loại... Nỗi uất hận dâng lên tận cổ làm nàng nghẹt thở, tưởng sắp chết.

Trên bàn còn có ngọn nến cháy leo lét đem lại chút ánh sáng mờ ảo, đủ cho nàng nhìn thấy cảnh vật nơi đây một màu xám xịt từ chiếc giường, cái mền, cái gối, vách đá...

Dĩ nhiên trong phòng lạnh buốt vì là nhà tù, mà cũng vì nàng ăn mặc sơ sài. Khi họ đến bắt nàng không kịp thay áo, không kịp mặc áo choàng và cái sắc tay bên trong có tiền bạc và giấy tờ.

Nàng lấy mền trong nhà ngục quấn đờ vào người, lòng bồi hồi tủi thân, nước mắt trào ra như suối.

“Trời ơi! Tại sao đời nàng cứ gặp phải những tên lưu manh đều cán? Tên thứ nhất PhanXi RaMe đến với nàng chỉ để tống tiền! Tên thứ hai Văn LơRu là đồ vô loại, hạ cấp, lại muốn tống tình!” Càng nghĩ Mai Anh càng nghe căm thù bọn đàn ông!

Tức tử một lúc nàng không khóc nữa!

Khi lòng thù hận dâng cao, con người không còn ủy mị mà chỉ muốn phục hận!

Nàng nhớ mang máng khi hai tên lính kéo nàng ra xe, họ nói đưa nàng về nhà ngục LaZa!

Nhưng biết tên nhà tù đâu có ích lợi gì? Bị nhốt ở ngục nào, nàng cũng là tù nhân!

“Hoá ra nàng sợ chốn lao tù ở Anh, bôn ba lưu lạc sang Pháp cũng chui vào nhà tù! Thật là mĩa mai và chua chát! Rồi đây nếu họ khép nàng vào tội gián điệp, hay tội nhập cảnh bất hợp pháp, thì vô cùng nguy hiểm! Đâu kém gì tội giết người? Nếu biết thế này thà nàng ở lại Anh lãnh án cho xong!”

Mọi sự cũng tại tên lưu manh Văn LơRu!

Nhớ tới hấn, máu từ tim nàng y như đang chảy ngược! Nàng thét lên một tiếng...

-Ta quyết trả thù hấn!

Muốn được thế nàng cần thoát khỏi nơi này. Cơn tức giận sôi sục, tay nàng đập mạnh vào song sắt, miệng nàng kêu gào:

- Tôi muốn gặp Bộ trưởng Cảnh sát! Tôi muốn gặp Bộ trưởng Cảnh sát!

Tiếng kêu nàng như tan biến trong không gian. Quanh đây chẳng lai vãng bóng người!

MaiAnh tuyệt vọng hét lên năm bảy lượt. Đến lần thứ tám mới xuất hiện một bà Sơ từ xa thông thả đi tới. Đến trước phòng giam, bà ta ló mặt vào, gay gắt nói:

- Cô có im được không? Cô la làng giờ này không cho ai ngủ sao?

MaiAnh bướng bỉnh:

- Ai không ngủ được mặc họ! Tại sao các người nhốt tôi ở đây? Tôi có tội tình gì chứ? Muốn bắt tôi thì phải có lý do, phải cho tôi phân giải chứ? Bây giờ tôi yêu cầu Sơ cho tôi gặp Bộ trưởng Cảnh sát.

Vị nữ tu lạnh lùng nói:

- Giờ này không phải là giờ đánh thức quan quyền. Cô muốn gì thì sáng ngày mai hãy hay. Bây giờ cô nên ngủ đi.

- Tôi làm sao có thể ngủ được để chờ đến ngày mai?

Bà Sơ vụt hỏi:

- Tại sao lúc họ đến bắt cô, cô không chạy trốn?

- Tôi vừa đến khách sạn buổi tối sau một cuộc hành trình mệt mỏi, bỗng dung người ta đến bắt tôi, vu tôi là gián điệp. Tôi bị bắt bất thành tình hình không kịp phản ứng, Sơ bảo tôi trốn, mà trốn đi đâu?

Trâm ngâm một lúc vị nữ tu sĩ chăm rãi nói:

- Tôi khuyên cô hãy gắng ngủ đi. Phần tôi, người ta mang cô vào đây, tôi có bốn phận giữ cô, chớ không có quyền quyết định gì cả. Nếu cô chịu hiểu thì đừng la làng nữa! Mọi việc sẽ giải quyết ngày mai.

MaiAnh cất giọng thiếu não:

- Tôi xin lỗi đã làm phiền Sơ, nhưng mong Sơ cũng hiểu dùm hoàn cảnh của tôi, cho tôi được gặp ông Bộ trưởng ngay đêm nay.

Bà Sơ tỏ vẻ bực mình:

- Ngài Bộ trưởng sẽ gặp cô ngày mai. Giờ thì cô đừng lộn xộn nữa nếu cô không muốn bị nhốt vào xà lim.

Dùng lời van xin không được, Mai Anh nghĩ cần phải hăm dọa bà ta may ra mới có thể gặp vị Bộ trưởng mà giải nổi oan tình. Nàng làm ra vẻ trịnh trọng nói:

- Thưa Sơ, chẳng phải là tôi không chịu hiểu giờ này là đêm khuya, không thể phiền Sơ hay quan Bộ trưởng. Nhưng thật tình tôi có việc khẩn cấp phải phúc trình. Chỉ sợ sáng mai không kịp nữa, mà nếu có lỗi việc lỗi ấy tại Sơ chớ không phải tại tôi. Mong Sơ nhớ cho.

Câu hăm dọa của MaiAnh quả nhiên có hiệu nghiệm!

Nét lo âu thoáng trên gương mặt vị nữ tu sĩ. Sau cùng bà ta nhìn nàng bằng đôi mắt dò xét, rồi nói:

- Thôi được! Để tôi trình với Mẹ bề trên. Tôi khuyên cô nên chờ Mẹ bề trên giải quyết. Đừng làm ồn nữa!

Bà sơ dứt lời liền quày quã bước đi. Nàng trông theo bước chân bà đã khuất nẻo hành lang, lòng dày vò khôn khổ.

Cảnh ngộ nàng thật không ngờ trước!

Phải chăng con đường định mệnh buộc nàng vào vòng tù tội? Phải biết như vậy nàng không bỏ đất Anh bôn ba làm gì cho khổ?

Nàng không định khóc, nhưng nước mắt tự nhiên trào ra. Nhà lao vẫn im lìm trong bóng tối âm u, tựa như cõi lòng nàng hiện giờ cũng một màu đen tối!

Nàng nhắm mắt lại để không còn nhìn thấy màu đen của cuộc đời...

* *

Khi tỉnh giấc Mai Anh mới hay trời đã sáng. Ánh bình minh chiếu vào khung cửa sắt tuy yếu ớt, nhưng cũng đủ cho Mai Anh đoán được ngoài trời nắng ráo.

Bên cạnh giường nàng có một bà Sơ đứng chờ sẵn từ bao giờ. Tay bà ôm một gói quần áo.

Mai Anh ngồi bật dậy nhoèn miệng cười và gật đầu chào. Nhưng vị nữ tu sĩ không cười, mà cũng không chào nàng. Sơ này không phải là bà Sơ tối hôm qua! Bà quăng cái gói trên tay và lạnh lùng nói:

- Cởi y phục của cô và thay bộ đồ này.

MaiAnh nhìn thấy bộ áo màu xám và một đôi guốc. Rõ ràng là áo tù nhân? Tại sao nàng phải mặc?

Nàng không hiểu họ muốn làm gì nàng nên trong lòng vô cùng kích động. Bỗng nhiên nàng nghĩ:

“- Chắc là nàng phải ngồi lại nhà tù này chứ không cách gì thoát!”

Nỗi tuyệt vọng làm nàng hốt hoảng la lên:

- Không! Không! Tôi không mặc y phục của tù nhân đâu! Tại sao tôi phải ở đây? Tôi cần gặp ngài Bộ trưởng.

Nét mặt vẫn không thay đổi, lạnh lùng sắt đá, người nữ tu sĩ lập lại câu nói của mình mà không cần nghe MaiAnh nói gì và phản đối ra sao:

- Cởi y phục của cô và mặc bộ áo này.

MaiAnh không dẫn được cơn tức giận, thét lên:

- Không bao giờ!

Bà Sơ thản nhiên như không, cũng không tỏ thái độ giận hờn. Bà vỗ tay ba cái. Tức thì từ hành lang hai người đàn bà mặc đồng phục, dường như là kẻ canh gác nhà tù, đi vào... Cả hai thân hình mập mập to lớn, nếu họ không mặc váy có lẽ thiên hạ lầm tưởng họ là đàn ông!

Họ đi xăm xăm vào phòng giam MaiAnh. Bà Sơ láy mắt ra hiệu... Hai người đàn bà lập tức vật nàng xuống, cởi phăng xiêm y nàng ra.

MaiAnh vừa hổ thẹn, vừa giận, song biết mình không thể chống lại với hai mục to lớn ấy, đành để họ mặc tình...

Một trong hai mục cười nói:

- Con gà mái tơ này đẹp quá mà bị nhốt vô chuồng, nghĩ cũng uổng.

MaiAnh biết họ nói bóng nói gió mình nên không nhịn được, thét lên:

- Im miệng các người lại! Tôi cần gặp Mẹ bề trên. Gấp lên!

Bà Sơ vụt lên tiếng:

- Sớm muộn gì cô cũng được gặp Mẹ bề trên. Nhưng bây giờ cô phải theo các tù nhân ra giáo đường.

Dù muốn dù không MaiAnh cũng bị đẩy ra khỏi nhà lao, chân mang đôi guốc cộc kệch quá rộng, quá to.

Đến cuối hành lang, nàng thấy khoảng trên 20 tù nhân khác. Người nọ đi trước người kia từng hàng lũ lượt như một đàn trù. Họ toàn là đàn bà, vì nơi đây là nhà tù của nữ phạm nhân.

Người nào tóc tai cũng bù xù, mình mẩy hôi hám. Nàng vô cùng khó chịu vì phải hòa mình chung với họ, làm tù nhân như họ!

Nghĩ tủi thân, Mai Anh nghe tim đau nhói, miệng đắng như ngậm thuốc! Đi phía sau nàng là một người vóc dáng nhỏ thó, gương mặt choắt choắt, đôi mắt nhắm nghiền, ngủ gà ngủ gật...chốc chốc lại đập vào gót chân Mai Anh khiến nàng đau điếng. Bị đập nhiều lần Mai Anh không chịu đựng được nữa, quay mặt lại nói khẽ:

- Chị đi cẩn thận một chút, sao cứ đập chân tôi?

Người đó không xin lỗi, cũng không thèm trả lời nàng. Mụ ta mở mắt điều hâu nhìn Mai Anh, miệng cười vô cùng ngạo nghễ. Mai Anh chán nản lắm lắm bước. Nhưng mụ ta không hiểu vô tình hay cố ý đập mạnh vào gót chân Mai Anh lần nữa. Tức giận Mai Anh quay mặt lại, cũng vừa lúc mặt mụ phồng lên như rắn hổ mang. Con rắn ấy chùng như sắp sửa phun nọc độc và tấp nàng?

Nghĩ mình có tỏ thái độ nào với phường hạ cấp thì không khác gì trứng chọi đá, có khi còn bị hại chớ không lợi ích gì, Mai Anh mím chặt môi, nén cơn đau, để khỏi nói lời giận dữ.

Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng! Ngay lúc ấy mấy người tù đi trước vụt quay lại, rồi năm bảy cái miệng chí chóc lên:

- “Cái Đan” sao mày không đập cho nó một trận cho nó biết thân?

- Thứ đồ chó heo mà làm bộ con nhà trưởng giả.

- Giết nó đi! Tụi bây có nghe nó la làng quậy phá trọn đêm qua không cho ai ngủ hết không? Chao ơi! Nó đòi quan Bộ trưởng đến gặp nó lúc nửa đêm! Téo ơi là téo!

- Nó làm mật thám cho Anh đó chúng mày ạ! Thứ gián điệp ngoại bang, chúng ta hãy giết quách nó đi!

Kẻ nói vậy... Người nói khác...

MaiAnh nghe lòng bùng lỗ tai, cổ họng nghẹn lại. Nàng đưa mắt nhìn mù đi sau, thấy hai má trên mặt mù phồng lên như rắn phùng mang sắp sửa tấn công nàng theo lời xúi giục của các mù kia.

Bất chợt nàng thấy trong tay mù “Cái Đan” có cầm cây dao nhọn. Nàng kinh hãi muốn kêu cứu các Sơ trông coi nhà tù. Nhưng bọn tù nhân vây quanh MaiAnh, dồn nàng vào giữa. Tình trạng như vậy bên ngoài các Sơ khó thể nhìn thấy những gì xảy ra.

MaiAnh than trong cổ họng:

- “Có lẽ ta sẽ phải chết một cách ngu ngốc và tức tởm vì bọn bản thủ này.”

Bấy giờ bọn nữ tù hoan hỉ vui mừng chờ đợi mù có biệt danh “Cái Đan” hạ thủ MaiAnh.

Trong cơn nguy cấp, nàng hét to:

- Cứu tôi! Cứu tôi!

Đúng vào lúc tiếng kêu cứu của MaiAnh phát ra, mẹ CáiĐan lao vút vào người nàng... MaiAnh nhanh chân nhảy sang bên phải, mẹ hụt tay té nhào, đâm sầm vào đồng bọn. Nhưng mẹ đứng ngay lên được và không bỏ cơ hội nhảy đến tấn công Mai Anh lần thứ hai...

MaiAnh ở vào thế kẹt không thể thoát khỏi vòng vây bọn nữ tù hung hãn. Phải chi nàng có thanh kiếm thì nàng không sợ gì bọn chúng.

Trong cơn tuyệt vọng tưởng mình phải chết, MaiAnh thét lên một tiếng thật to, rồi nhào xuống nền gạch khi trông thấy Cái Đan vung tay lên...

May thay tiếng thét của MaiAnh lọt vào tai của Sơ gác đàn. Việc các tù nhân ẩu đả đánh đầu nhau chắc xảy ra thường xuyên, nên nữ tu sĩ sau khi nghe tiếng kêu thét của MaiAnh tức tốc chạy tới giựt dao trong tay “CáiĐan”.

Thấy cứu tinh đến, MaiAnh lồm cồm ngồi dậy, song chưa kịp nói gì, một nữ tù nhân mập mập đứng cạnh nàng, lên tiếng:

- Con nhỏ này muốn bóp cổ CáiĐan, CáiĐan sợ quá nên phải tạt vệt đó Sơ ạ!

Nghe mấy lời vu cáo của mẹ nó, MaiAnh tức giận, cãi lại:

- Sao bà lại nói dối? Tôi chỉ nói lời cảnh cáo bà CáiĐan đừng đạp lên chân tôi. Tôi nào có đụng đến bà ta?

Một mẹ khác đứng phía sau lưng xen vào:

- Mày nói láo! Mày làm mật thám! Đồ gián điệp! Rõ ràng mày muốn giết chết người ta !

MaiAnh lớn tiếng hỏi:

- Vậy con dao của ai? Chẳng lẽ tôi lấy dao của mấy người để giết các người à?

Một tiếng nói khác trong bọn a dua:

- Dao của mày chớ của ai? Đồ sát nhân! Đồ bản thủ!

Quá uất hận vì những lời ngang ngược trơ tráo của đám người hạ cấp, Mai Anh mất bình tĩnh quên hẳn mình hiện ở nhà lao, trước mặt Sơ giám thị. Nàng điên tiết nhảy tới đầu đá bọn họ, quyết một trận sống chết.

Trước mặt bà Sơ, “Cái Đan” không chống cự, giả vờ khóc thút thít nói:

- Sơ thấy không? Con nhỏ “quý phái” này muốn giết tôi ! May mà các bạn tôi tiếp cứu che chở nên nó chưa làm gì được.

Tiếng “quý phái” mụ nói bằng một giọng móc kê, cố ý chế nhạo MaiAnh.

Cho đến lúc đó Sơ giám thị mới lên tiếng:

- Các người im hết đi! Mau ra giáo đường xưng tội.

Rồi quay sang MaiAnh, Sơ lạnh lùng nói:

- Còn cô, sau giờ lễ cô ra gặp Mẹ bề trên.

Đám tù nhân nghe Mai Anh phải gặp Mẹ bề trên ai nấy vô cùng há hê, tin chắc nàng sẽ bị một hình phạt nào đó...

Vì nghĩ như thế nên bọn họ vô cùng khoan khoái. Và vì trong lòng khoan khoái nên ai nấy ngoan ngoãn đi vào hàng ngũ đến giáo đường.

Riêng Mai Anh nổi đau đớn uất hận còn đầy trong tim óc. Trọn buổi lễ nàng không nghe thấy gì, mà cũng không nhớ gì mình làm gì?

Kể từ cái đêm sau hôn lễ nàng học được một bài học là phải mạnh, phải điêu ngoa, mới sống còn trong xã hội loài người!

Nàng vốn ngoan đạo. Nhưng buổi nay trước thánh đường nàng không còn tin tưởng nữa! Nàng tự hỏi:

«- Có Trời, có Chúa hay không?»

Đức tin bị lung lay, song miệng nàng vẫn lâm râm khẩn:

-Lạy Chúa! Mọi việc xảy ra, chắc Chúa thấy và biết. Chúa là đáng công bình, xin hãy tỏ quyền năng của Ngài. Con đâu có tội gì? Xin Chúa hãy cứu con! Đừng để một lúc nữa đây người ta nhốt con vào xà lim.

Nàng ngẩng mặt lên sau lời nguyện, bỗng thấy hai bà Sơ gác đàn từ bên hông nhà thờ mở cửa đi thẳng tới chỗ

mình ngồi. Rồi mỗi bà một bên kè nàng ra khỏi giáo đường.

Động tác của họ quá nhanh khiến nàng không kịp phản ứng, cũng không kịp nói lời nào!

Nàng nghĩ:

- «Có lẽ họ đưa nàng đến gặp Mẹ bề trên, nên để mặc tình họ lôi kéo bước tới».

Ra khỏi giáo đường, họ dắt nàng qua dãy “tư thất”, chỗ ở các tu sĩ. Đó là dãy nhà có nhiều phòng. Nàng bị họ đẩy tới trước cửa một gian phòng. Rồi một bà Sơ gõ nhẹ... Bên trong một tiếng nói khô khan vọng ra:

- Vào đi.

Tức thì hai bà Sơ mở cửa ra, xô nàng vào trong, khép cửa lại rồi rút lui.

MaiAnh kịp nhận phòng này có treo nhiều tranh cũ xưa và những dụng cụ để sửa chữa. Như vậy nơi đây nào phải là tư phòng của Mẹ bề trên?

Nàng nhìn thấy một người đàn ông đang đứng nơi cửa sổ, tay chấp sau đít, quay lưng về phía nàng, ngoài ra không còn ai trong phòng, nên nghĩ rằng giọng nói khô khan khi nãy là của người đó...

Nỗi lòng thắc mắc hoài nghi, MaiAnh đứng trên một chỗ. Người đàn ông bấy giờ mới quay mặt lại nói:

- Cô hãy ngồi ghế đó.

Mai Anh gượng gạo nói:

- Người ta nói sẽ cho tôi gặp Mẹ bè trên.

Người ấy nhướn mắt hỏi:

- Nếu thế thì tôi không phải là người cô kêu gào suốt đêm đòi gặp sao?

Mai Anh nghe người ấy nói, mừng rỡ hỏi:

- Thưa... có phải Ngài là...

- Là Bộ Trưởng Cảnh Sát! Nào tôi có mặt đây rồi. Cô có điều gì muốn nói? Tôi chờ nghe đây.

Bấy giờ Mai Anh mới dám nhìn thẳng con người trước mặt...

Ông ta có gương mặt nhọn, đôi mắt bén như dao và đôi môi mỏng. Một người có vẻ thông minh, nhưng chắc không dễ chịu! Một hình hài rất ăn khớp với nghề nghiệp và chức vụ! Một gương mặt khiến người nhìn phải run sợ!

Quả là một người hoàn toàn trái với sự tưởng tượng của Mai Anh!

Nàng từng nghĩ, Bộ Trưởng Cảnh Sát là một Công tước, hẳn ông ta phải có dáng dấp phong lưu tuấn nhã của bậc quyền quý và nét mặt dễ cảm.

Giờ đây đứng trước một người trái với sự tưởng tượng của mình, MaiAnh vô cùng thất vọng. Bao nhiêu câu nói sắp sẵn trong đầu nàng vụt biến mất, không mở miệng nói được lời nào.

Tay vẫn chấp sau đít, Bộ Trưởng Cảnh Sát đi tới đi lui trong phòng chờ nghe câu chuyện của MaiAnh. Nhưng nàng vẫn im thin thít khiến ông bực mình hỏi:

- Sao? Không có gì để nói à? Cô la làng trọn đêm khiến các Sơ đôn đả tìm tôi. Giờ tôi đến đây, cô không có điều gì để nói à? Hay là cô muốn tôi nói thay cô?

MaiAnh đáp giọng rụt rè:

- Thưa Ngài! Vì tôi không biết phải bắt đầu câu chuyện như thế nào...

Ông ta mỉm cười, kéo ghế ngồi đối diện với nàng, rồi nói:

- Được rồi! Trước tiên cô hãy khai rõ tên tuổi của cô.

- Tôi tên MaiAnh, họ ĐờSơNa, sinh tại thủ đô Ba Lê.

- Vậy cô đã xuất cảnh bất hợp pháp à? Nguy tai!

- Thưa Ngài, khi cha mẹ tôi chết, người ta đem tôi sang Anh nhờ dì tôi nuôi dưỡng. Lúc ấy tôi chỉ là đứa bé mới sinh vài tháng. Lẽ nào tôi mang tội xuất cảnh bất hợp pháp?

Câu giải thích của nàng làm ông ta không biết nói sao, đành đánh trống lảng:

- Thôi được! Cô kể tiếp đi.

Bằng một giọng đều đều, đôi khi tức tở, đôi khi oán hờn, MaiAnh tường thuật cuộc đời nàng... Sau cùng nàng nói đến bức thư của HắcNgư bảo nàng trao cho ông ta.

Nàng kết luận:

- Tiếc là lá thư đó tôi để lại khách sạn. Có lẽ cảnh sát đã lục soát phòng tôi và vứt bỏ mất rồi!

Nàng vừa nói dứt câu chợt thấy bức thư của HắcNgư trong tay ông ta, nên giấy nẩy lên:

- Đó! Chính bức thư đó của ông HắcNgư! Ông đã lấy, cơ sao còn bảo tôi tường thuật điều chi?

Bộ Trưởng cảnh sát cười nhẹ:

- Tôi muốn nghe chính cô tường thật để xem có điều chi dối trá không?

MaiAnh làm bầm:

- Tôi biết họ bắt tôi, rồi phanh phui đồ đạc của tôi...

- Không ai dám phanh phui đồ đạc của cô! Có người mang đồ đạc cô đến Bộ sở quan và cũng chính người đó đánh thức tôi để tường thuật hoàn cảnh của cô.

MaiAnh nghĩ người đó là chủ của khách sạn Kim Ngân nên lòng xúc động nói:

- Ông chủ khách sạn tốt với tôi quá! Tiếc rằng tôi chỉ gặp ông ấy thoáng qua, chưa kịp tỏ đôi lời kính mến.

Bộ Trưởng Phu Xê lắc đầu:

- Chẳng phải chủ khách sạn nào cả! Đó là người cho lệnh bắt cô vào tù. Rồi cũng chính họ muốn cứu cô ra.

MaiAnh thắc mắc hỏi:

- Người ấy là ai, thưa Ngài?

- Là Nam Tước SơCơ chớ ai? Chẳng lẽ tên thường dân nào dám đánh thức quan Bộ Trưởng?

MaiAnh vô cùng ngạc nhiên, hỏi:

- Tại sao Nam tước SơCơ làm vậy? Tôi nào có quen ông ấy?

- Ông ta cũng không biết cô! Nhưng ông ta rất xúc động về trường hợp của cô, vì người của ông ta đã gọi cảnh sát bắt cô.

Mai Anh chợt hiểu:

- Thì ra là Văn LoRu! Là tên hầu cận của Nam tước.

Nhớ đến Văn LoRu, MaiAnh vô cùng tức giận, nước mắt tự nhiên trào ra. Nàng tức tưởi kể đoạn đường cùng đi

trên tàu với hấn. Sự lợi dụng của hấn đêm nào ở vựa rơm và việc hấn tống tình nàng ở khách sạn...

Nàng nghẹn ngào kể:

- Chỉ vì tôi không thuận tình yêu hấn, nên hấn trả thù vu cáo tôi là gián điệp cho Anh, bắt tôi vào tù.

Bộ trưởng Phu Xê gật gật đầu:

- Tôi đã biết hết cả! Thôi, cô hãy vào trong thay đổi xiêm y và theo tôi ra khỏi nhà lao. Y phục của cô, tôi đem theo đây đủ cả đây.

Đến bây giờ MaiAnh mới nhìn thấy rương hành lý của mình, lòng bồi hồi xúc động.

Từ giờ phút này nàng không phải mang hình hài tù nhân nữa! Y phục của nàng trong giây phút này như người bạn mới thay đổi con người nàng, một người tự do!

* * *

Cỗ xe ngựa mui kín, phủ màn lộng lẫy đậu trước cửa nhà lao, làm khách qua đường tò mò đứng lại...

Rồi họ nhìn thấy từ trong ngõ một cô gái trẻ đẹp sóng vai đi bên cạnh người đàn ông lớn tuổi, có vẻ là một vị quan lớn.

Cô gái chính là MaiAnh và người đàn ông là Bộ Trưởng Cảnh Sát PhuXê chứ không ai khác!

Cả hai vừa đi tới cỗ xe, thành linh MaiAnh bị một bàn tay mang găng từ trong xe chụp tay nàng kéo lên xe. Nàng chới với hoảng kinh. Nhưng cũng may là có một giọng nói vui vẻ vang lên:

- A! Tôi rất vui mừng thấy cô được tự do.

Bấy giờ Mai Anh mới hoàn hồn nhìn người trong xe... Người ấy nàng có thấy mặt một lần tại khách sạn Kim Ngân. Chính là Nam Tước SơCơ!

Mai Anh gật đầu chào ông và nói lời cảm tạ về việc ông cứu nàng ra khỏi nhà lao. Nhưng ông ta khoác tay bảo nàng đừng nhắc đến điều ơn nghĩa.

Xe chạy khá nhanh, một lúc sau họ về đến khách sạn Kim Ngân.

Bộ trưởng PhuXê để nàng cùng Nam Tước SơCơ xuống xe thì đi ngay. Trước khi chia tay ông ta dặn nàng xếp trưa vào gặp ông ta ở bộ Cảnh Sát để giải quyết giấy tờ.

Trở về chỗ cũ, người MaiAnh gặp trước tiên vẫn là chủ khách sạn! Ông ta đón nàng với nụ cười thân thiết cởi mở. Mùi nấu nướng từ nhà bếp đưa lên tận mũi khiến MaiAnh thèm ăn, buộc miệng nói:

- Đói bụng quá!

Nam tước SơCơ tươi cười bảo chủ khách sạn:

- Vậy ông chủ hãy dọn cho chúng tôi một bữa ăn thịnh soạn nhé.

Chẳng mấy chốc thức ăn được dọn ra. MaiAnh vì bụng đói nên ăn một cách ngon lành không khách sáo. Bên cạnh nàng, vị Nam Tước ăn thật chậm như để bồi tiếp nàng.

Ông ta có gương mặt thật từ ái và nụ cười thật cởi mở, nhất là đôi mắt hiền hậu dễ mến. Nàng thấy có cảm tình với người đàn ông trước mặt nên trò chuyện thật vui vẻ. Nàng hỏi:

- Ngài nghĩ thế nào về trường hợp Văn LơRu?

- Sa thái, đuối!

Mới hôm qua MaiAnh hận hấn đến tận xương tủy và muốn trả thù hấn. Nhưng nay nghe Nam tước SơCơ muốn trừng phạt kẻ hãm hại mình, lòng nàng chẳng thấy vui, lại cảm nghe tội nghiệp, giọng nói hơi buồn:

- Vì tôi mà Ngài đuối hấn phải không?

Vẫn với nụ cười thật dễ chịu, Nam tước SơCơ đáp:

- Là nam nhân mà hãm hại một cô gái vì tình thật vô liêm sỉ! Những kẻ như thế không thể nào ở dưới trướng tôi được! Chiến tranh là của bọn đàn ông. Làm thân nam tử phải biết che chở cho phái yếu và người già cả. Chớ ai đâu ức hiếp hãm hại kẻ thế cô?

Lặng đi một lúc, ông cười cười tiếp:

- Hấn vì quá say mê cô nên biến thành thù hận. Sắc đẹp của cô đôi khi cũng là tai họa cho chính mình đó.

MaiAnh thở dài đáp:

- Vì không được đáp tình mà sinh lòng thù hận! Ở đời sao có thể có những loại người kỳ quái thế?

Nam tước SơCơ nhướng mắt hỏi:

- Cô nghĩ thế nào về hấn?

- Tôi tự hỏi, rồi đây cuộc đời hấn sẽ ra sao? Vì Ngài là đấng tôn thờ của hấn.

Nam tước SơCơ phì cười:

- Đấng tôn thờ của hấn là hoàng đế NãPháLuân chớ không phải tôi đâu!

MaiAnh không hứng thú nói về Văn LơRu. Nàng muốn tìm hiểu người đàn ông trước mặt, nhưng chắc không dễ dàng! Bởi vì ông là người kín đáo và không thích nói về mình. Nàng biết đại khái ông là người của sông nước, của biển cả. Cuộc đời ông dính liền với con tàu và thủy thủ. Nàng cũng biết ông giàu có và thế lực nhất nước và đã có vợ con.

Thấy MaiAnh trầm ngâm nghĩ ngợi, Nam tước SơCơ nốc thêm vài ngụm rượu rồi hỏi:

- Cô định thế nào về cô?

- Tôi chưa biết. Tôi phải chờ buổi gặp mặt Bộ trưởng PhuXê vào xế trưa này mới biết được hiện tình của tôi.

- Tôi nghĩ, cô nên tìm cựu hoàng hậu Hoa Phi mà nương tựa. Chỉ ngại bà ấy đang đau buồn chuyện ly hôn. Tôi sợ cô về sống chung với bà sẽ phải buồn theo.

MaiAnh ứa nước mắt nói:

- Tôi không ngại nỗi buồn của cựu Hoàng Hậu làm ảnh hưởng đến mình. Vì đời tôi bấy lâu nay cũng đâu có gì vui?

Nam Tước SơCơ nói với giọng hết sức chân tình:

- Tôi sẵn sàng mời cô lưu tại nhà tôi. Ở đó cô hoàn toàn được tự do và không ai phiền nhiễu. Chỉ có điều tôi không ngờ trước là cô quá đẹp. Tôi sợ...

Nói đến đó Nam tước SơCơ vụt ngậm ngừng không dám nói tiếp, sắc mặt đỏ lên.

MaiAnh chợt hiểu ông ta muốn nói gì.

Nàng đoán, Nam tước phu nhân không bao giờ chịu chứa nàng trong nhà. Và lại chính nàng cũng đâu muốn làm phiền và gây khó chịu với người không thân tộc?

Nàng mỉm cười khẽ nói:

- Tôi thật cảm ơn Ngài đã có lòng muốn giúp đỡ tôi. Nhưng tôi muốn tìm người cô tôi sống ở Ba Lê.

- Tiếc quá! Phải chi cô về sống với gia đình tôi thì vui biết mấy!

MaiAnh không biết nói sao, chỉ mỉm miệng cười. Nụ cười hết sức duyên dáng khiến vị Nam tước không dám nhìn lâu. Ông giả vờ quay mặt hướng khác.

Buổi ăn kết thúc thì tên đánh xe cho biết đã sắp sẵn mọi việc, hành lý của MaiAnh đã được mang ra xe.

Nam tước đứng lên đi theo MaiAnh và nói:

- Tôi phải đi theo cô để giao trả cô tận tay quan Bộ Trưởng.

MaiAnh mỉm cười hoan hỉ. Cả hai cùng song song ra cửa khách sạn Kim Ngân.

Trời hôm ấy có nắng ấm, khách bộ hành qua lại dập dìu. Thành linh MaiAnh bắt gặp lần trong những người qua đường có đôi mắt đầy hận thù đăm đăm nhìn nàng...

Đôi mắt của Văn LơRu!

MaiAnh cúi mặt, bước nhanh lên xe...

* * *